

การปลูกถั่วลิสงหลังนา

เรียบเรียงโดย..พรพรรณวี ทองแดง

นักวิชาการส่งเสริมการเกษตรชำนาญการ

ถั่วลิสงเป็นพืชตระกูลถั่วที่มีประโยชน์ทั้งเป็นพืชเสริมรายได้สำหรับเกษตรกรนำมาปลูกหลังการเก็บเกี่ยวข้าวได้ทั้งในพื้นที่อาศัยน้ำชลประทานและนอกเขตชลประทาน และเป็นพืชบำรุงดินเนื่องจากต้นถั่วลิสงเองมีปมรากถั่วที่มีเชื้อไรโซเบียมอาศัยอยู่ ซึ่งจะตรึงไนโตรเจนจากอากาศนำมาเป็นปุ๋ยแก่ถั่วลิสงและพืชอื่น ๆ ที่ปลูกตามมา การปลูกถั่วลิสงหลังนามีข้อควรพิจารณา ดังนี้

1.การเลือกพื้นที่ปลูก พื้นที่ทำนาที่สามารถปลูกถั่วลิสงได้ดีโดยมีอาศัยน้ำชลประทานตลอดฤดูกาล จะต้องมึระดับน้ำใต้ผิวดินต้นในช่วงฤดูแล้งหลังเก็บเกี่ยวนาข้าวหรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ มีความชื้นในดินดีในฤดูแล้ง ซึ่งในกรณีนี้เกษตรกรปลูกถั่วลิสงเป็นพื้นที่มาก ๆ หรือเป็นกลุ่มผู้ปลูกรายใหญ่ หากมีการวิเคราะห์ดินเพื่อปรับสภาพดินก่อนปลูกเพื่อประกอบเป็นคำแนะนำสำหรับการใช้ปุ๋ยถั่วลิสงแล้วจะทำให้ใช้ปุ๋ยได้อย่างมีประสิทธิภาพและเหมาะสมมากยิ่งขึ้น สิ่งเกษตรกรพึงปฏิบัติในการปลูกถั่วลิสงในขั้นตอนของการเตรียมดิน คือ ดินต้องร่วนซุย โดยการไถดินลึกประมาณ 15-20 เซนติเมตร พรุนและคราดกำจัดวัชพืช ควรปรับสภาพดินให้ค่าความเป็นกรดเป็นด่าง (pH) อยู่ระหว่าง 5.8-6.5 การปรับสภาพดินให้เหมาะสมจะช่วยทำให้ธาตุอาหารพืชสามารถละลายออกมา และเป็นประโยชน์กับรากพืชที่จะดึงดูดไปใช้ในการเจริญเติบโตและให้ผลผลิตได้อย่างเต็มที่

ดินที่ปลูกถั่วลิสงในที่ดินพื้นที่ไร่ ไม่ต้องยกร่อง ส่วนดินที่ปลูกในที่นาฤดูแล้ง มีการให้น้ำ ควรยกแปลงให้ดินมีการระบายน้ำดี ขนาดของแปลงกว้างประมาณ 60-90 เซนติเมตร ปลูก 2-3 แถว ระยะปลูกระหว่างต้น 20 เซนติเมตร ระยะระหว่างแถวประมาณ 30-50 เซนติเมตร ขึ้นอยู่กับพันธุ์และความอุดมสมบูรณ์ของดินถ้าหากปลูกถั่วลิสงพันธุ์ที่มีขนาดเมล็ดปานกลาง เช่น พันธุ์ไทนาน 9 ขอนแก่น 5 ขอนแก่น 4 ฯลฯ ควรใช้ระยะระหว่างต้น x ระยะระหว่างแถว 20x30 เซนติเมตร หากปลูกถั่วลิสงเมล็ดโต (จัมโบ้) และพันธุ์ก้าพลินธุ์ 2 ควรใช้ระยะระหว่างต้น x ระยะระหว่างแถว 20x50 เซนติเมตร

2.การใช้โรโซเบียม

ควรมีการคลุกเชื้อโรโซเบียมเพื่อช่วยให้รากถั่วมีปมติดดีขึ้น ทำให้ถั่วลิสงตรึงไนโตรเจนจากอากาศได้มากขึ้นเพื่อลดการใช้ปุ๋ยไนโตรเจน และทำให้ถั่วลิสงเจริญเติบโต และเป็นประโยชน์ต่อพืชที่ปลูกต่อเนื่อง

การคลุกโรโซเบียมก่อนปลูก จะใช้เชื้อโรโซเบียมที่มีจำหน่ายเป็นเชื้อแบบผงซึ่งบรรจุในถุงพลาสติกหนัก 200 กรัม ใช้คลุกเมล็ดถั่วลิสง 15-20 กิโลกรัม เพื่อปลูกในพื้นที่ 1 ไร่ การคลุกเชื้อโรโซเบียมทำได้โดยเคล้าเมล็ดถั่วลิสงด้วยน้ำหรือน้ำเชื่อมเจือจางแล้วเทเชื้อลงคลุกให้ทั่ว เมล็ดที่คลุกเชื้อแล้วควรนำไปปลูกทันที หรือหากเก็บไว้ไม่ควรเก็บไว้นานเกิน 24 ชั่วโมง โดยเก็บไว้ในที่ร่ม และมีภาชนะปิด

3.การใส่ปุ๋ย

การปลูกถั่วลิสงหลังนาอาจจะไม่จำเป็นต้องใส่ปุ๋ยก็ได้แต่ถ้าจะให้ผลผลิตดีควรใส่ปุ๋ยเคมีสูตร 15-15-15 อัตรา 25 กก./ไร่

4.การป้องกันกำจัดโรคแมลง

ศัตรูพืชที่สำคัญของถั่วลิสง คือ เสียนดิน ป้องกันกำจัดโดยใช้ คลอร์ไพริฟอส อัตรา 200 กรัมต่อไร่ พ่นลงดินครั้งแรกเมื่อถั่วลิสงอายุ 30-35 วัน และครั้งที่ 2 เมื่อถั่วลิสงอายุ 60-65 วัน

โรคที่สำคัญได้แก่ โรคโคนเน่าขาด โรคโคนเน่าขาว เกิดจากเชื้อรา เกษตรกรสามารถใช้เชื้อไตรโคเดอร์มาแช่เมล็ดก่อนปลูก ในอัตราเชื้อสด 3 ช้อนโต๊ะต่อเมล็ด 1 กิโลกรัม หรือใช้เชื้อไตรโคเดอร์มา 1 กิโลกรัม : รำละเอียด 5 กิโลกรัม : ปุ๋ยคอก 50 กิโลกรัม รองก้นหลุมหรือหว่านให้ทั่วแปลงก่อนปลูก หากเกษตรกรปลูกถั่วลิสงไปแล้ว ให้ใช้วิธีการฉีดพ่น โดยใช้เชื้อไตรโคเดอร์มา 1 กิโลกรัม : น้ำ 100 ลิตร ผสมสารจับใบ ฉีด 2 ครั้ง ห่างกัน 5 วัน เน้นการฉีดที่โคนต้นให้ทั่ว และควรฉีดในช่วงเย็น

การผลิตมันสำปะหลังที่ดี : ทำ 5 ต. ได้ 5 ตัน

เรียบเรียงโดย...พรรณนวดิ ทองแดง

นักวิชาการส่งเสริมการเกษตรชำนาญการ

ประเทศไทยเป็นประเทศผู้ส่งออกมันสำปะหลังเป็นอันดับ 1 ของโลก แต่ปัญหาที่เกษตรกรผู้ปลูกมันสำปะหลังประสบคือ ผลผลิตมันสำปะหลังต่อไร่ค่อนข้างต่ำ เฉลี่ย 2-3 ตัน/ไร่ วิธีการเพิ่มผลผลิตมันสำปะหลังให้ได้มากกว่า 5 ตัน/ไร่ มีวิธีการที่เรียกว่า “ทำ 5 ต. ได้มัน 5 ตัน” ดังนี้

1. ต.ที่ 1 เตรียมดินดี มันสำปะหลังเป็นพืชหัวที่ชอบดินร่วนซุย ระบายน้ำดี วิธีการเตรียมดินที่ดีทำโดยการไถพรวนสามให้ลึกมากที่สุดเท่าที่ทำได้ หรือประมาณ 1 ศอก เพื่อเป็นการทำให้ดินร่วนซุยและกำจัดวัชพืช จากนั้นตามด้วยไถพรวนอีกครั้ง เพื่อไถคราดและปรับหน้าดิน หากสภาพไร่มีลักษณะเป็นดินดาน ควรมีการไถระเบิดดินดานก่อน

“เตรียมดินดี รากเดินดี หัวมันโตไว เก็บเกี่ยวง่าย”

2. ต.ที่ 2 เตรียมพันธุ์ดี ต้องคัดเลือกก่อนพันธุ์มันสำปะหลังจากแปลงปลูกที่สะอาด ไม่มีโรคแมลง อายุประมาณ 8-12 เดือน และมีความสด (ตัดเก็บไว้ไม่เกิน 1 เดือน) ตัดด้วยมีดคมๆเพื่อไม่ให้ท่อนพันธุ์ช้ำ ยาวประมาณ 1 คืบ ถ้ายาวเกินไปเวลาปลูกแล้วแตกยอดจะล้มง่าย ถ้าสั้นเกินไปจะไม่ค่อยแตกยอด แต่ด้วยสารเคมีไทอะมีโดแซม เพื่อป้องกันและฆ่าเชื้อแบคทีเรียที่ติดมากับท่อนพันธุ์

3. ต.ที่ 3 เติมความอุดมสมบูรณ์ให้ดิน มันสำปะหลังเป็นพืชที่ใช้ปุ๋ยมาก มีผลต่อความอุดมสมบูรณ์ของดินจึงควรมีการปรับปรุงบำรุงดินด้วยการปลูกพืชตระกูลถั่ว เช่น ถั่วพริ้ว ปอเทือง ฯลฯ แล้วไถกลบเพื่อเป็นปุ๋ยพืชสด หรือมีการใส่ปุ๋ยหมัก 1-2 ตัน/ไร่ หากเกษตรกรจะใช้ปุ๋ยเคมีเพื่อเพิ่มการเจริญเติบโต ควรใช้ปุ๋ยสูตร 15-15-15 หรือ 15-7-18 แล้วไถกลบเพื่อให้ปุ๋ยลงดินและกำจัดวัชพืชไปในตัว

4. ต.ที่ 4 ตัดตอนวัชพืช ในช่วง 4 เดือนแรกที่ยังมันสำปะหลังกำลังเจริญเติบโต ต้องมีการควบคุมและกำจัดวัชพืช อาจใช้สารเคมีพาราควอต หรือไกลโฟเสท ร่วมกับวิธีกล (จอบถาก ตัดหญ้า ฯลฯ)

5. ต.ที่ 5 ต้องเก็บเกี่ยวช่วงอายุที่เหมาะสม ควรเก็บเกี่ยวหัวมันสำปะหลังเมื่อมันมีอายุได้ 12-18 เดือน ถ้าเก็บเกี่ยวหัวมันสำปะหลังในช่วงที่ไม่เหมาะสมจะให้ปริมาณผลผลิต และเปอร์เซ็นต์แป้งต่ำ ส่งผลต่อราคาที่เกษตรกรจะได้รับ

“เกษตรกรควรจำ ทำ 5 ต. ได้มัน 5 ตัน”

โรคเหี่ยวของสับปะรด

เรียบเรียงโดย..พรพนวดี ทองแดง

นักวิชาการส่งเสริมการเกษตรชำนาญการ

โรคที่สำคัญของสับปะรดในปัจจุบัน ได้แก่ โรคเหี่ยวเหลืองของสับปะรด เกิดจากเชื้อไวรัส Pineapple wilt virus (PiWV) เป็นเชื้อไวรัสในกลุ่ม Closterovirus ที่สามารถถูกถ่ายทอดโดยเพลี้ยแป้งเป็นแมลงพาหะ และเพลี้ยแป้งดังกล่าว เป็นคนละสายพันธุ์กับเพลี้ยแป้งมันสำปะหลังที่กำลังระบาดอยู่ในขณะนี้ สับปะรดจะเริ่มแสดงอาการของโรคตั้งแต่อายุประมาณ 6 เดือนหลังปลูก จนถึงระยะเก็บเกี่ยวผลผลิต โดยต้นสับปะรดจะแสดงอาการดังนี้

1. อาการเริ่มต้นของโรค จะพบอาการปลายใบไหม้แห้งเล็กน้อย หรือไหม้แห้งแต่จะพบอาการที่เหมือนกันคือ พืชใบจะมีสีม่วงแดงลามเข้ามาจากปลายใบเข้าสู่เนื้อใบ ขอบใบจะงอหรือม้วนเข้าหาด้านใต้ใบเล็กน้อย (ใบสลด) ใบของต้นที่แสดงอาการโรคจะดูแตกต่างจากต้นปกติที่อยู่ข้างเคียงอย่างชัดเจน และอาการของโรคจะแตกต่างจากอาการโรคนอนเน่าของสับปะรดที่เกิดจากเชื้อราไฟทอปทอราที่มักแสดงอาการใบเหลืองทั้งกอและดึงใบหลุดออกจากกอได้ง่าย

2. อาการของโรคในระยะต่อมา จะพบว่าใบมีลักษณะแห้งคล้ายอาการขาดน้ำ ใบแผ่แบนไม่งอขมเหมือนใบสับปะรดปกติ ขอบใบม้วนลงเพิ่มมากขึ้นและขอบใบเริ่มเปลี่ยนเป็นสีน้ำตาล ขณะที่เนื้อใบมีสีม่วงแดงตลอดทั้งใบ ใบแสดงอาการสลดหรืออ่อนตัวอย่างชัดเจน

3. อาการในระยะสุดท้าย คือ ใบแห้งเหี่ยวทั้งกอและจากการศึกษาระบบรากของต้นสับปะรดที่แสดงอาการของโรค พบว่ารากมีขนาดสั้น แดงแขนงน้อย ระบบรากฝอยน้อย และรากส่วนใหญ่เน่าแห้งตาย ทำให้สามารถถอนต้นสับปะรดขึ้นจากดินได้ง่ายแตกต่างจากต้นปกติอย่างชัดเจน พบระบาดมากขึ้นในสับปะรดที่ผ่านการบังคับให้ต้นสับปะรดออกดอกด้วยสารเคมี ถ้าอาการของโรคเกิดในช่วงระยะเริ่มติดผล มักจะทำให้ผลเล็ก แคระแกรน มีขนาดต่ำกว่าระดับที่กำหนดไว้เพื่อใช้ในอุตสาหกรรม หรือไม่ให้ผลผลิตเลย การแพร่กระจายของต้นสับปะรดที่เป็นโรค มักแพร่กระจายเป็นกลุ่มเล็กๆ ในระยะแรกแล้วค่อยๆ ลุกลามระบาดออกเป็นวงกว้างขึ้น

ส่วนมาตรการในการควบคุมโรคเหี่ยวเพื่อลดการระบาดของโรคลงให้ได้มากที่สุด หรือให้หมดไปจากแปลงปลูกสับปะรด มีการใช้สารเคมีกำจัดมดที่เป็นตัวการพาเพลี้ยแป้งเคลื่อนที่จากต้นเป็นโรคสู่ต้นปกติ เช่น สารเคมี AMDRO (hydramethylnon) ซึ่งเป็นเกล็ดเชื้อพิษใช้ล่อและกำจัดมด และได้มีการแนะนำให้ทำการชุบน้ำก่อนปลูกด้วยสารเคมีไดอาซีนอล (Diazinon) สำหรับฆ่ามดและเพลี้ยในอัตรา 500 ซีซี ต่อน้ำ 60 ลิตรต่อไร่ และฉีดสารเคมีนี้อีก 2 ครั้ง คือ

ครั้งที่ 1 ฉีดเมื่อสับปะรดอายุ 3 เดือน อัตรา 500 ซีซี ต่อไร่

ครั้งที่ 2 ฉีดเมื่อสับปะรดอายุ 6 เดือน อัตรา 500 ซีซี ต่อไร่

โดยฉีดสารเคมีเฉพาะบริเวณรอบๆ ต้นที่แสดงอาการโรคเหี่ยว ในรัศมีประมาณ 3-5 เมตร เพื่อป้องกันการลุกลามของโรค ตลอดจนมีการใช้วิธีชุบน้ำหรือจุกด้วยน้ำร้อน 50 °C นาน 120 นาที เพื่อทำลายเชื้อไวรัสในส่วนขยายพันธุ์ดังกล่าวให้หมดไปหรือลดน้อยลงหรือหากพบสับปะรดแสดงอาการเป็นโรคเหี่ยว ให้รีบถอนต้นสับปะรดดังกล่าวออกจากแปลงปลูก รวบรวมและทำลายโดยการเผาไฟ รวมถึงการไม่ใช้หน่อพันธุ์สับปะรดจากแปลงที่เป็นโรคไปขยายพันธุ์ต่อ และเกษตรกรควรรักษาความสะอาดของแปลงปลูกสับปะรด มีการควบคุมกำจัดวัชพืชเพื่อไม่ให้เป็นที่อาศัยของมดและเพลี้ยแป้ง ซึ่งควรทำอย่างสม่ำเสมอตลอดฤดูปลูก

การปลูกอ้อยคั้นน้ำเพื่อเสริมรายได้

เรียบเรียงโดย..พรพนวดี ทองแดง

นักวิชาการส่งเสริมการเกษตรชำนาญการ

น้ำอ้อยสด เป็นผลผลิตทางการเกษตรที่เป็นที่ยอมรับของประชาชนทั่วไปว่า เป็นเครื่องดื่มที่หอม หวาน อร่อยและมีประโยชน์ต่อร่างกาย การจำหน่ายน้ำอ้อยคั้นสดโดยเฉพาะในแหล่งท่องเที่ยว สามารถสร้างรายได้เสริมให้กับเกษตรกรได้เป็นอย่างดี พันธุ์อ้อยที่นิยมนำมาคั้นน้ำ ได้แก่ พันธุ์สิงคโปร์ พันธุ์สุพรรณบุรี 50 ซึ่งมีลักษณะประจำพันธุ์ ดังนี้

พันธุ์สิงคโปร์ ใบมีสีเขียวอ่อน ลำมีขนาดใหญ่สีเหลืองเข้ม ปล้องสั้นป่องกลาง แตกกอ 3-4 ลำต่อกอ ไร่ต่อไร่ได้ อ่อนแอต่อโรคลำต้นเน่าแดง อายุเก็บเกี่ยวประมาณ 8 เดือน ผลผลิตน้ำอ้อย 2,100-2,800 ลิตรต่อไร่ ความหวาน 13-15 บริกซ์ เหมาะสำหรับปลูกในที่ลุ่ม

พันธุ์สุพรรณบุรี 50 ใบมีสีเขียวเข้ม ลำมีขนาดใหญ่ สีเขียวอมเหลือง ปล้องยาวรูปทรงกระบอก แตกกอ 5-6 ลำต่อกอ สามารถไร่ต่อไร่ได้ 3-4 ครั้ง ทนทานต่อโรคลำต้นเน่าแดง อายุเก็บเกี่ยวประมาณ 8 เดือน ผลผลิตน้ำอ้อย 4,600-5,200 ลิตรต่อไร่ ความหวาน 15-17 บริกซ์ ปลูกได้ทั้งที่ลุ่มและที่ดอน

อ้อยคั้นน้ำเป็นพืชที่สามารถปลูกได้ตลอดปี แต่เกษตรกรควรจะต้องมีการวางแผนการผลิต และควรติดต่อตลาดรับซื้อไว้ล่วงหน้าเพื่อรักษาคุณภาพของน้ำอ้อย และเพื่อดำเนินการผลิตให้มีปริมาณและคุณภาพสอดคล้องกับความต้องการของตลาด

วิธีการปลูกอ้อยคั้นน้ำมีขั้นตอน ดังนี้

1. การเตรียมดิน

- ในสภาพที่ลุ่ม ต้องขุดเป็นร่องหรือยกร่อง โดยมีสันร่องกว้าง 5-6 เมตร ความยาวร่องตามขนาดพื้นที่ และให้มีคูน้ำรอบแปลง ลึกประมาณ 1 เมตร ให้ทำร่องปลูกตามแนวขวางบนสันร่อง ระยะระหว่างร่อง 0.75-1.0 เมตร ในสภาพที่ดอน เป็นการปลูกในพื้นที่ราบจึงควรมีการปรับระดับพื้นที่ให้มีความลาดเอียงประมาณ 1 เปอร์เซ็นต์ ระยะระหว่างร่อง 1.2-1.5 เมตร

- ก่อนเตรียมดิน ควรหว่านปุ๋ยอินทรีย์หรือปุ๋ยคอกที่ย่อยสลายดีแล้วอัตรา 1,000-2,000 กิโลกรัมต่อไร่ แล้วพรวนกลบ

- ไถด้วยพานสาม 1 ครั้ง ลึก 30-50 เซนติเมตร ตากดิน 7-10 วัน พรวนด้วยพานเจ็ด 1-2 ครั้ง แล้วคราดเก็บเศษซาก

ราก เหง้า หัว และไหล ของวัชพืชข้ามปี ออกจากแปลง

2. การปลูก

- ใช้ที่อนพันธุ์อายุ 6-8 เดือน จากแหล่งและแปลงที่ไม่มีโรคลำต้นเน่าแดงระบาด

- ใช้มีดตัดลำอ้อยชิดโคน และตัดยอดอ้อยต่ำกว่าคอใบสุดท้ายที่คลี่แล้วประมาณ 20 เซนติเมตร ลอกกาบใบตัดอ้อยเป็นท่อน

จำนวน 3 ตาต่อท่อน แล้วนำไปปลูกทันที ไม่ควรทิ้งไว้เกิน 7 วัน โดยวางท่อนพันธุ์ในร่อง ให้มีระยะระหว่างท่อน 50 เซนติเมตร และควรมีการให้น้ำทันทีหลังปลูก หลังจากนั้นควรมีการให้น้ำอย่างสม่ำเสมอ 2-3 สัปดาห์ต่อครั้ง และควรรดน้ำก่อนเก็บเกี่ยวอ้อย 2 สัปดาห์

- ตรวจสอบพันธุ์อย่างสม่ำเสมอ ถ้าพบการระบาดของโรคลำต้นเน่าแดง ต้องขุดกออ้อยออก เผาทำลายนอกแปลงปลูกทันที

3. การให้ปุ๋ย

- ให้ปุ๋ยเคมีหลังปลูก หรือหลังแต่งต่ออ้อย จำนวน 2 ครั้ง

ดินร่วน ดินร่วนเหนียว หรือดินเหนียว ให้ปุ๋ยสูตร 16-8-8 ครั้งแรกเมื่ออายุ 1 เดือน อัตรา 35 กิโลกรัมต่อไร่ ครั้งที่สองเมื่ออายุ 3 เดือน อัตรา 40 กิโลกรัมต่อไร่

ดินร่วนปนทราย ให้ปุ๋ยสูตร 15-15-15 หรือ 13-13-21 ครั้งแรกพร้อมปลูก อัตรา 30 กิโลกรัมต่อไร่ ครั้งที่สองเมื่ออายุ 3 เดือน อัตรา 50 กิโลกรัมต่อไร่

4. การเก็บเกี่ยว

- เก็บเกี่ยวเมื่ออ้อยอายุประมาณ 8 เดือน

- ลำอ้อยควรมีความยาวไม่น้อยกว่า 2 เมตร

- น้ำอ้อยมีความหวาน 13-17 บริกซ์

- ควรเก็บเกี่ยวในช่วงเช้าหรือเย็น ขณะที่อากาศไม่ร้อนจัด

การลดสารไนเตรตตกค้างในสับปะรดโรงงาน

เรียบเรียงโดย..พรรณวดี ทองแดง

นักวิชาการส่งเสริมการเกษตรชำนาญการ

การผลิตสับปะรดเพื่อส่งโรงงานอุตสาหกรรมนั้น หากเกษตรกรมีการจัดการผลผลิตสับปะรดที่ไม่ดีพอจะส่งผลให้เกิดปัญหาสารไนเตรตตกค้างในผลผลิตและส่งผลให้โรงงานปฏิเสธการรับซื้อผลผลิตจากเกษตรกรได้

เพื่อเป็นการลดปัญหาสารไนเตรตตกค้างในผลผลิตสับปะรด สำนักงานเกษตรจังหวัดเพชรบุรีจึงขอแนะนำให้เกษตรกรดำเนินการดังนี้

1. ไม่ใส่ปุ๋ยไนโตรเจนหลังจากบังคับดอกสับปะรดแล้ว
2. ไม่ทำลายจุกสับปะรด (การเคาะจุก, ตอนจุก ,แคะจุก) เพราะจะส่งผลให้มีการสะสมสารไนเตรตในแกนสับปะรดมากขึ้น
3. ไม่เก็บผลสับปะรดดิบจำหน่าย เพราะนอกจากจะตรวจพบสารไนเตรตมากแล้ว สับปะรดดิบจะมีคุณภาพต่ำไม่ได้มาตรฐานตามที่กำหนด ควรเก็บสับปะรดที่มีเปอร์เซ็นต์ความสุกไม่น้อยกว่า 25 % หรือสุกตั้งแต่ 2-3 ตาขึ้นไป
4. ไม่ควรใช้สารเคมีทุกชนิดเร่งให้สับปะรดสุกก่อนกำหนด
5. ในแหล่งที่ตรวจพบสารไนเตรตตกค้างในผลสับปะรดในปริมาณสูง ควรเก็บตัวอย่างใบสับปะรดในระยะบังคับดอก เพื่อวิเคราะห์ปริมาณธาตุโมลิบดีนัม ถ้าความเข้มข้นของธาตุชนิดนี้ต่ำกว่า 1 ส่วนในล้านส่วน ให้ใช้ธาตุโมลิบดีนัมอัตรา 5 มิลลิกรัมต่อต้น โดยพ่นทางใบหลังการบังคับดอกในระยะดอกแดงจะช่วยแก้ปัญหาได้

สำนักงานเกษตรจังหวัดเพชรบุรี

<http://phetchaburi.doae.go.th> Tel. 032-488-053-5

สำนักงานเกษตรจังหวัดเพชรบุรี

<http://phetchaburi.doae.go.th> Tel. 032-488-053-5